

Protokół nr 23/2026
posiedzenia Komisji Skarg, Wniosków i Petycji
Rady Miejskiej Wrocławia
z dnia 16 marca 2026 roku
godzina 15.00
Sukiennice 9, sala 306

BRM-DPP.0012.13.3.2026

Dnia 16 marca 2026 r. o godzinie 15:00 odbyło się posiedzenie Komisji Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miejskiej Wrocławia.
Na ogólną liczbę 5 członków Komisji, wszyscy obecni.
Lista radnych, którzy wzięli udział w posiedzeniu stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Lista osób uczestniczących w posiedzeniu stanowi załącznik nr 2 do niniejszego protokołu.

Porządek obrad

I Przyjęcie porządku obrad

II Rozpatrzenie skarg:

1. skargi na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu - druk nr 767/26,
2. skargi na Komendanta Straży Miejskiej Wrocławia - druk nr 768/26.

III. Zatwierdzenie sprawozdania z działalności Komisji Skarg, Wniosków i Petycji w 2025 r

IV Przyjęcie protokołu z poprzedniego posiedzenia

IV Wolne wnioski

Ad I. Przewodnicząca Komisji - Pani Martyna Stachowiak (dalej: Przewodnicząca) otworzyła posiedzenie i stwierdziła kworum niezbędne do podejmowania prawomocnych decyzji.
Komisja przyjęła zaproponowany porządek obrad bez uwag.

Ad II. 1. Komisja rozpatrzyła skargę na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu - druk nr 767/26
Zreferował : Dyrektor Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej

Pismem z dnia 16 lutego 2026r. (...)*(dalej: Skarżący) złożyli skargę na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu (dalej: Dyrektor).

Skarga zawiera zarzut niepodjęcia przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej we Wrocławiu należnych działań.

Odpowiedzi na skargę udzielił Dyrektor pismem z dnia 26 lutego 2026 r..

Mając na uwadze stanowisko Dyrektora oraz analizę eksperta Komisja w wyniku głosowania (za – 5 radnych, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radny) jednogłośnie postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Ad 2. Komisja rozpatrzyła skargę na Komendanta Straży Miejskiej Wrocławia - druk nr 768/26
Zreferował: Przedstawiciel Straży Miejskiej

Pismem z dnia 5 lutego 2026 r. (...)*(dalej: Skarżący) złożył skargę na sposób działania Straży Miejskiej Wrocławia.

Wskazując na sygnatury spraw wykroczeniowych, Skarżący wniósł skargę na sposób postępowania polegający na:

- 1) nierzetelnym i niepełnym rozpoznaniu zgłoszeń dotyczących naruszenia zasad utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości przy ul. (...)*(dalej: Skarżący) we Wrocławiu,
- 2) dokonaniu zawężającej i błędnej kwalifikacji prawnej zdarzeń,
- 3) odstąpieniu od skierowania wniosku o ukaranie bez przeprowadzenia pełnej analizy prawnej,
- 4) zastosowaniu pozornej argumentacji polegającej na mieszaniu reżimów prawnych,
- 5) naruszeniu podstawowych zasad postępowania administracyjnego.

Uzasadniając skargę Skarżący opisał stan faktyczny sprawy, wskazując, iż w dniu (...) * w osłonie śmietnikowej obsługującej nieruchomość przy ul. (...) *, we Wrocławiu pozostawiony został zużyty materac wielkogabarytowy, zaś w dniu (...) * okno wraz z elementami montażowymi. Przedmioty te nie były wystawione w terminie ani w sposób zgodny z zasadami selektywnej zbiórki odpadów, lecz zdeponowane w miejscu przeznaczonym do bieżącego gromadzenia odpadów komunalnych. Zdarzenia zostały zgłoszone Straży Miejskiej Wrocławia jako naruszenie zasad utrzymania czystości i porządku. Straż Miejska zakwalifikowała zdarzenia wyłącznie w kontekście art. 145 § 1 Kodeksu wykroczeń, a następnie odstąpiła od skierowania wniosków o ukaranie, uznając, że osłona śmietnikowa nie stanowi "miejsca publicznego", co w jej ocenie wykluczało odpowiedzialność wykroczeniową. Straż Miejska ograniczyła analizę prawną wyłącznie do art. 145 §1 Kodeksu wykroczeń, całkowicie pomijając regulacje wynikające z ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz obowiązującego na terenie Wrocławia regulaminu utrzymania czystości i porządku. Takie zawężenie stanowi naruszenie zasady legalizmu oraz obowiązku wszechstronnego rozpoznania sprawy. Jak wskazuje Naczelny Sąd Administracyjny: "Organ administracji publicznej nie może poprzestać na jednej, wybranej przez siebie podstawie prawnej, jeżeli z okoliczności sprawy wynika konieczność rozważenia także innych przepisów mogących mieć zastosowanie." (wyrok NSA z 9.10.2018 r., II OSK 2554/16)

Zgodnie z art. 10 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach: "Kto nie wykonuje obowiązków określonych w regulaminie utrzymania czystości i porządku w gminach, podlega karze grzywny." Odpowiedzialność ta: nie jest uzależniona od kwalifikacji miejsca jako "publicznego", nie wymaga spełnienia przesłanek z art. 145 k.w. Dotyczy naruszenia obowiązków regulaminowych, a nie

charakteru przestrzeni. Tymczasem Straż Miejska w ogóle nie rozważyła tej podstawy prawnej, co stanowi rażące zaniechanie analizy przepisów mających bezpośrednie zastosowanie do sprawy. Jak wskazuje Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie: "Odpowiedzialność z art. 10 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach ma charakter autonomiczny względem odpowiedzialności wykroczeniowej." (wyrok WSA w Krakowie z 19.02.2020 r., III SA/Kr 1278/19) Regulamin utrzymania czystości i porządku obowiązujący na terenie Wrocławia nakłada na właścicieli i użytkowników nieruchomości obowiązek: selektywnego gromadzenia odpadów, niewyrzucania odpadów wielkogabarytowych poza wyznaczonymi terminami i miejscami, utrzymywania miejsc gromadzenia odpadów w stanie niepowodującym uciążliwości. Pozostawienie zużytego materaca lub okna w osłonie śmietnikowej narusza te obowiązki w sposób oczywisty i bezpośredni, niezależnie od tego, czy miejsce to jest ogólnodostępne w rozumieniu potocznym. Zgodnie z art. 7 k.p.a. organ administracji publicznej obowiązany jest podejmować wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy. Art. 77 §1 k.p.a. stanowi natomiast, że: "Organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy." Straż Miejska poprzestała na formalnym rozważeniu jednej normy prawnej, bez odniesienia się do całokształtu obowiązujących regulacji, co czyni rozpoznanie sprawy pozornym. Straż Miejska wskazała, że "w realiach sprawy nie było możliwe wezwanie do uzupełnienia braków zgłoszenia". Stanowisko to jest sprzeczne z art. 64 §2 k.p.a., zgodnie z którym: "Jeżeli podanie nie czyni zadość innym wymaganiom ustalonym w przepisach prawa, organ wzywa wnoszącego do usunięcia braków w terminie 7 dni." Odstąpienie od wezwania ma charakter wyjątkowy i wymaga szczegółowego uzasadnienia, którego w niniejszej sprawie zabrakło. Odpowiedź Straży Miejskiej liczy 7 stron i zdaniem Skarżącego w znacznej części odnosi się do: procedury karnej, postępowania wykroczeniowego, projektowanych zmian legislacyjnych.

Argumentacja ta pozostaje bez bezpośredniego związku z przedmiotem skargi składanej w trybie art. 227 k.p.a. Jak wskazuje NSA: "Rozpoznanie skargi w trybie działu VIII k.p.a. nie może polegać na udzieleniu odpowiedzi pozornej, nieodnoszącej się do istoty zarzutów." (wyrok NSA z 21.11.2017 r., I OSK 1541/17). Zdaniem Skarżącego argumentacja Straży Miejskiej dotycząca braku organu nadrzędnego w zakresie czynności prowadzonych na podstawie k.p.w. jest irrelevantna. Skarżący nie wnosił środka zaskarżenia w trybie k.p.w., lecz skargę w trybie k.p.a. na sposób działania gminnej jednostki organizacyjnej. Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o strażach gminnych oraz art. 18b ustawy o samorządzie gminnym, Prezydent Miasta oraz Rada Miejska sprawują kontrolę nad działalnością Straży Miejskiej, niezależnie od reżimu postępowania wykroczeniowego. Straż Miejska zakwestionowała skuteczność pisma wniesionego przez ePUAP, powołując się na przepisy k.p.w. i k.p.k. Stanowisko to jest nieprawidłowe. Zgodnie z art. 63 §3a k.p.a. pismo wniesione w postaci elektronicznej i podpisane podpisem zaufanym wywołuje pełne skutki prawne. Wskazując na powyższą argumentację Skarżący wniósł o:

- 1) uznanie skargi za zasadną,
- 2) wskazanie naruszeń prawa w działaniu Straży Miejskiej Wrocławia,
- 3) zobowiązanie Straży Miejskiej do ponownego, rzetelnego rozpoznania sprawy z uwzględnieniem pełnej podstawy prawnej,
- 4) objęcie sprawy nadzorem przez właściwe organy gminy

Odpowiedzi na skargę udzielił Komendant Straży Miejskiej Wrocławia (dalej: Komendant) pismem z dnia 5 marca 2026 r. Wyjaśnił w nim, że Skarżący złożył w Straży Miejskiej Wrocławia dwa zawiadomienia dotyczące podejrzenia popełnienia czynów zabronionych, ujawnionych przez niego we Wrocławiu przy ulicy (...)*:

1. w dniu (...)* r. w osłonie śmietnikowej przy ulicy (...)* pozostawione zostało okno, a czynu miał dopuścić się właściciel

mieszkania położonego w budynku przy ulicy (...)*, uprawniony do pozostawiania odpadów w tym miejscu ich gromadzenia;

2. w dniu (...)*r. w osłonie śmietnikowej przy ulicy (...)* pozostawiony został materac, a czynu miał dopuścić się najemca mieszkania położonego w budynku przy ulicy (...)*, uprawniony do pozostawiania odpadów w tym miejscu ich gromadzenia.

Jak ustalono, obie osoby posiadały klucze do bramy zamykającej dostęp do miejsca gromadzenia odpadów.

Na zasadzie art. 1 § 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (dalej k.w.) odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia pod groźbą kary aresztu, ograniczenia wolności, grzywny do 5000 złotych lub nagany. Wobec powyższego w toku czynności wyjaśniających, zmierzających do ustalenia, czy doszło do popełnienia czynu zabronionego (art. 54 § 1 w zw. z art. 17 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, dalej k.p.w.), należało ustalić, czy na gruncie obowiązujących przepisów istnieje wykroczenie, odpowiadające czynom, których dopuścić się mieli wskazani mężczyźni.

W myśl art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (dalej u.u.c.p.g.) karze grzywny podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków określonych w art. 5 ust. 1 lub 1a u.u.c.p.g.

Przywołane art. 5 ust. 1 oraz ust. 1a nie regulują kwestii ewentualnego pozostawienia tzw. odpadów wielkogabarytowych w osłonie śmietnikowej.

Swoistym punktem zaczepienia mógłby być art. 5 ust. 1 pkt 3 u.u.c.p.g.; stąd należało przeanalizować sprawę poprzez pryzmat wykroczenia z art. 10 ust. 2a u.u.c.p.g. i mogących, ewentualnie, mieć zastosowanie przepisów karnych uchwały nr XXV/672/20 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 23 lipca 2020 r. w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Wrocławia (dalej: Uchwała).

I tak, w myśl § 4 pkt 4 litera f i h Uchwały zabrania się umieszczania w pojemnikach przeznaczonych na niesegregowane (zmieszane) odpady komunalne mebli i innych odpadów wielkogabarytowych oraz odpadów budowlanych, remontowych i rozbiórkowych.

Mężczyźni nie umieścili jednak mebla (materac) i odpadu pochodzącego z remontu (okno) w pojemnikach, pozostawili je obok nich, w zamkniętej osłonie, do której mieli zapewniony dostęp jako posiadacze kluczy otwierających wejście. Nie było zatem możliwości przypisania tego przepisu karnego.

Z kolei na podstawie § 4 pkt 5 Uchwały zabrania się pozostawiania odpadów poza pojemnikami na odpady, ale wyłącznie w odniesieniu do odpadów komunalnych w postaci żywności i resztek jedzenia.

W ocenie Komendanta, wskazane w Rozdziale 3 Uchwały punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych, zapewniają przyjmowanie mebli i innych odpadów wielkogabarytowych; odpadów budowlanych, remontowych i rozbiórkowych (§ 6 ust. 1 pkt 12 i 14 Uchwały), ale na gruncie tego nakazu odpowiedzialności podlega wyłącznie podmiot prowadzący PSZOK, z tytułu odmowy, nie właściciel nieruchomości, który nie dostarcza wskazanych frakcji do tego punktu. Prawodawca jest obowiązany zapewnić dostępność punktów selektywnej zbiórki odpadów komunalnych, właściciel nieruchomości posiada fakultatywność dostarczania odpadów do PSZOK. Obowiązek dostarczenia do PSZOK nałożony został jedynie na selektywnie zbierane odpady (§ 19 ust. 2 pkt 2 Uchwały), przy czym selektywna zbiórka nie ma zastosowania w odniesieniu do realiów przedmiotowej sprawy, skoro okno i materac nie podlegają zbiórce selektywnej (§ 2 pkt 1-4 Uchwały).

Kolejny przepis Uchwały to § 8 ust. 2: do zbierania mebli i innych odpadów wielkogabarytowych stosuje się specjalne pojemniki, zwane dalej „kontenerami”.

Przywołany przepis nie jest jednak przepisem karnym, będąc przepisem porządkowym/regulacyjnym, określającym zasady postępowania, a nie sankcję za ich złamanie (inaczej niż w § 4

Uchwały, gdzie zawarto przepis karny w postaci zakazu: „zabrania się umieszczania”, „zabrania się pozostawiania”).

Nie sposób było, wobec powyższego, zastosować wskazywanych przez Skarżącego przepisów u.u.c.p.g. czy Uchwały. Zachowanie sprawców nie wyczerpywało znamion któregośkolwiek z czynów zabronionych tych właśnie aktów prawnych.

Ustalony stan faktyczny został przyporządkowany zatem pod normę prawną wynikającą z art. 145 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (dalej k.w.). Właściwa subsumpcja jest kluczowym etapem stosowania prawa, albowiem poprzez kwalifikację prawną z ogólnej reguły tworzy się wiążącą normę indywidualną dla danej sprawy.

Ostatecznie jednak należało przyjąć, że nie doszło do popełnienia wykroczenia stypizowanego w art. 145 § 1 k.w., skoro na podstawie tego artykułu karze grzywny nie niższej niż 500 złotych podlega ten, kto zanieczyszcza lub zaśmieca obszar kolejowy lub miejsca dostępne dla publiczności, a w szczególności drogę, ulicę, plac, ogród, trawnik lub zieleniec, podlega karze grzywny nie niższej niż 500 złotych.

Osłona śmietnikowa przy ulicy (...)*, z uwagi na jej zamknięcie przed dostępem osób postronnych, nie jest miejscem publicznym.

Z tej przyczyny zdaniem Komendanta Skarżący został powiadomiony, jako osoba zawiadamiająca, o odstąpieniu od kierowania wniosków o ukaranie do sądu, pismami z dnia (...) *r.

Dochowując zawitego terminu (7 dni) złożył Skarżący pisma zatytułowane:

- „Odwołanie”,
- „Zażalenie”,
- „Odwołanie”,
- „Skarga”.

Każde z powyższych, niezależnie od nadanej nazwy, stanowiło zażalenie na niewniesienie wniosku o ukaranie do sądu.

Tutaj nieodzowne jest wskazanie, że w prawie wykroczeń zastosowanie znajduje ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 roku kodeks

postępowania w sprawach o wykroczenia (dalej k.p.w.), przy czym stosuje się recypowane przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (dalej k.p.k.).

Tymczasem w myśl art. 118 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w. znaczenie czynności procesowej ocenia się według treści złożonego oświadczenia. Niewłaściwe oznaczenie czynności procesowej, a zwłaszcza środka zaskarżenia, nie pozbawia czynności znaczenia prawnego.

Nazwanie faktycznego zażalenia odwołaniem lub skargą w sytuacji, gdy z treści pisma wynika niezbiecie, iż jest ono tym pierwszym, skoro złożone jest w terminie i z przywołaniem sygnatury akt czynności wyjaśniających, nakazuje organowi ścigania rozpoznanie go na gruncie przepisów prawa wykroczeń, z zastosowaniem przepisów postępowania karnego.

Straże gminne nie są organami w rozumieniu prawa administracyjnego (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 11 sierpnia 2010, sygn. akt III SA/Łd 182/10).

W procedurze wykroczeniowej nie mają zastosowania cytowane przez Skarżącego przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, w szczególności przywołane art. 7 k.p.a., art. 77 § 1 k.p.a., art. 64 § 2 k.p.a., czy wreszcie art. 63 § 3a k.p.a. Nie do czynności wyjaśniających odnosił się tak Naczelny Sąd Administracyjny jak i wojewódzkie sądy administracyjne w sentencjach i uzasadnieniach do cytowanych przez Skarżącego orzeczeń, oceniające działanie organów administracji publicznej, do grona których nie zalicza się Straż Miejska Wrocławia.

Pismem z dnia 30 stycznia 2026 r. poinformowano Skarżącego o braku organu nadrzędnego właściwego do rozpoznania zażalenia. Wskazano przy tym brak możliwości wzywania do uzupełnienia braku formalnego w prawie wykroczeń w sytuacji, gdy pismo wnoszone jest drogą elektroniczną (skan w załączeniu).

Obecnie w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji trwają prace zmierzające do zainicjowania procesu legislacyjnego, który

doprowadzić ma do przyjęcia, iż tym organem nadrzędnym będzie wojewoda, jednak wymaga do zmiany ustawy o strażach gminnych. W pracach powołanego zespołu uczestniczy również Komendant Straży Miejskiej Wrocławia.

Z uwagi na powyższe, w ocenie Komendanta, w realiach przedmiotowej sprawy zbadano wszelkie możliwości ukarania sprawcy czynu, jednak nie było możliwe ostateczne postawienie zarzutu wobec niewyczerpania znamion czynu zabronionego. Zdaniem Komisji stan faktyczny sprawy nie budzi wątpliwości. Jednym z zarzutów Skarżącego było zakwalifikowanie przez Straż Miejską zdarzenia wyłącznie w kontekście art. 145 § 1 Kodeksu wykroczeń, a następnie odstąpienie od skierowania wniosków o ukaranie uznając, że osłona śmietnikowa nie stanowi "miejsca publicznego", co w jej ocenie wykluczało odpowiedzialność wykroczeniową. Zdaniem Skarżącego Straż Miejska ograniczyła analizę prawną wyłącznie do art. 145 §1 Kodeksu wykroczeń, całkowicie pomijając regulacje wynikające z ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz obowiązującego na terenie Wrocławia regulaminu utrzymania czystości i porządku.

Zarzut w tym zakresie jednak nie znalazł potwierdzenia. Z wyjaśnień Komendanta wynika jednoznacznie, iż w toku postępowania dokonano analizy stanu faktycznego zarówno w kontekście naruszenia art. 145 KW, jak też art. 10 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (dalej u.u.c.p.g.) oraz przepisów uchwały nr XXV/672/20 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 23 lipca 2020 r. w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Wrocławia (zwana dalej Uchwałą). W wyjaśnieniach w sposób szczegółowy zostały przedstawione motywy oraz wykładnia przepisów w/w aktów prawnych prowadząca do wniosku, iż brak jest podstaw do przyjęcia, aby opisane czyny zakwalifikować jako wykroczenie, a tym samym kierowania wniosków o ukaranie do sądu.

Komisja podzieliła wykładnię przepisów dokonaną przez Komendanta nie dającą podstaw w opisanym stanie faktycznym do ukarania sprawców czynów.

Skarżący został powiadomiony, jako osoba zawiadamiająca, o odstąpieniu od kierowania wniosków o ukaranie do sądu pismami z dnia 19 stycznia 2026 r.. Dochowując zawitego terminu (7 dni) Skarżący złożył 4 pisma.

Zdaniem Komendanta każde z w/w pism, niezależnie od nadanej nazwy, stanowiło zażalenie na niewniesienie wniosku o ukaranie do sądu. Zdaniem Komendanta wniosek powyższy wypływa z założenia, iż w prawie wykroczeń zastosowanie znajduje ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 roku kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (dalej k.p.w.), przy czym stosuje się recypowane przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (dalej k.p.k.). Zgodnie z art. 118 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w. znaczenie czynności procesowej ocenia się według treści złożonego oświadczenia. Niewłaściwe oznaczenie czynności procesowej, a zwłaszcza środka zaskarżenia, nie pozbawia czynności znaczenia prawnego.

Nazwanie faktycznego zażalenia odwołaniem lub skargą w sytuacji, gdy z treści pisma wynika w sposób nie budzący wątpliwości, iż jest ono tym pierwszym, skoro złożone jest w terminie i z przywołaniem sygnatury akt czynności wyjaśniających, nakazuje organowi ścigania rozpoznanie go na gruncie przepisów prawa wykroczeń, z zastosowaniem przepisów postępowania karnego.

Spór dotyczy zatem w tym zakresie oceny, czy w/w pisma były skargą czy też zażaleniem w rozumieniu przepisów postępowania w sprawie wykroczeń. Zdaniem Skarżącego nie wnosił on środka zaskarżenia w trybie k.p.w., lecz skargę w trybie k.p.a. na sposób działania gminnej jednostki organizacyjnej. Tymczasem w ocenie Komendanta, każde z powyższych, niezależnie od nadanej nazwy, stanowiło zażalenie na niewniesienie wniosku o ukaranie do sądu. Skarżący pismem z dnia (...) *r. został poinformowany o braku organu nadrzędnego właściwego do rozpoznania zażalenia.

Poinformowano także Skarżącego o braku możliwości wzywania do uzupełnienia braku formalnego w prawie wykroczeń w sytuacji, gdy pismo wnoszone jest drogą elektroniczną (skan w załączeniu). Brak organu nadrzędnego właściwego do rozpoznania zażalenia pozbawia Skarżącego skorzystania z prawa złożenia zażalenia, jednak odpowiedzialność za to ponosi Państwo (organy władzy ustawodawczej) jako instytucja, a nie funkcjonariusze Straży Miejskiej.

Odnosząc się do zarzutu nie zastosowania instytucji wezwania do uzupełnienia braków zgłoszenia, o której mowa w art. 64 §2 k.p.a., podkreślić należy, iż straże gminne nie są organami w rozumieniu prawa administracyjnego (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 11 sierpnia 2010, sygn. akt III SA/Łd 182/10). W procedurze wykroczeniowej nie mają zastosowania cytowane przez Skarżącego przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego, w szczególności art. 7 k.p.a., art. 77 § 1 k.p.a., art. 64 § 2 k.p.a., czy wreszcie art. 63 § 3a k.p.a.

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku głosowania (za – 5 radnych, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radny) jednogłośnie postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Ad III. Zatwierdzenie sprawozdania z działalności Komisji Skarg, Wniosków i Petycji w 2025

Komisja w wyniku głosowania (za – 5, przeciw – 0, wstrzymujących się – 0) jednogłośnie przyjęła sprawozdanie z działalności za 2025 rok w poniższej formie:

Sprawozdanie z działalności

Komisji Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miejskiej Wrocławia
w 2025 roku

Na podstawie uchwały nr II/4/24 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 16 maja 2024 r. w sprawie ustalenia składów osobowych stałych komisji

Rady Miejskiej Wrocławia w skład Komisji Skarg, Wniosków i Petycji (dalej: Komisja) zostali wybrani następujący radni:

- 1) Martyna Stachowiak.
- 2) Jakub Janas,
- 3) Tadeusz Grabarek,
- 3) Andrzej Kilijanek,
- 4) Robert Maślak.

Przewodnicząca - Martyna Stachowiak,

Zastępca Przewodniczącej – Jakub Janas.

W 2025 roku Komisja Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miejskiej Wrocławia IX kadencji zbierała się 13 razy w związku z rozpatrywaniem wszystkich spraw, które wpłynęły do Rady Miejskiej Wrocławia, po przekazaniu przez Przewodniczącą Rady Miejskiej Komisja obradowała na posiedzeniach w dniach 20.01, 24.02, 17.03, 7.04, 19.05, 06.06, 07.07, 28.08, 03.09, 08.09, 13.10, 17.11, 15.12.2025 r.

Komisja w przedmiocie swego działania ma sprawy dotyczące rozpatrywania:

- 1) skarg - przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw;
- 2) wniosków - przedmiotem wniosku mogą być w szczególności sprawy ulepszenia organizacji, wzmocnienia praworządności, usprawnienie pracy i zapobiegania nadużyciom, ochrony własności, lepszego zaspokajania potrzeb ludności,
- 3) petycji - przedmiotem petycji może być żądanie, w szczególności zmiany przepisów prawa, podjęcia rozstrzygnięcia lub innego działania w sprawie dotyczącej przedmiotu wnoszącego petycję, życia zbiorowego lub wartości wymagających szczególnej ochrony w imię dobra wspólnego, mieszczących się w zakresie zadań i kompetencji adresata petycji.

Komisja rozpatrzyła:

- 1) 5 skarg , złożonych w 2024 roku,
- 2) 43 skargi złożone w 2025 roku,
- 3) 8 wniosków,
- 4) 13 petycji

Łącznie Komisja rozpatrzyła 69 skarg, wniosków i petycji

Komisja rozpatrywała i wydawała opinie w sprawie skarg, wniosków i petycji w terminach przewidzianych przepisami prawa i przedstawiała je Radzie Miejskiej Wrocławia.

Ponadto Komisja Skarg, Wniosków i Petycji na bieżąco rozpatrywała napływającą korespondencję od mieszkańców.

Ad IV. Komisja przyjęła bez uwag protokół z poprzedniego posiedzenia Komisji

Ad V. Nie zgłoszono wniosków

W związku z wyczerpaniem porządku obrad Przewodnicząca Komisji zamknęła posiedzenie i podziękowała radnym za udział w posiedzeniu.

Na tym posiedzenie zakończono.

Martyna Stachowiak

Przewodnicząca Komisji Skarg, Wniosków i Petycji

Protokół sporządziła: Barbara Grosel